

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пужця Леоніда Семеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 1, 2 частини п'ятої, пункту 1 частини шостої статті 36, статті 52 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“

м. К и ї в
12 вересня 2019 року
№ 250-3(II)/2019

Справа № 3-231/2019(5151/19)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пужця Леоніда Семеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 1, 2 частини п'ятої, пункту 1 частини шостої статті 36, статті 52 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 50, ст. 564) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Пужець Л.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність положенням частин першої, четвертої, п'ятої статті 41, частини першої статті 58 Конституції України (конституційність) положення пунктів 1, 2 частини п'ятої, пункту 1 частини шостої статті 36, статті 52 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI зі змінами (далі – Закон).

Статтею 36 Закону визначено наслідки запровадження тимчасової адміністрації, зокрема:

– за пунктами 1, 2 частини п'ятої під час тимчасової адміністрації не здійснюється: задоволення вимог вкладників та інших кредиторів банку; примусове стягнення майна (у тому числі коштів) банку, накладення арешту та звернення стягнення на майно (у тому числі кошти) банку (виконавче провадження щодо банку зупиняється, у тому числі знімаються арешти, накладені на майно (у тому числі на кошти) банку, а також скасовуються інші вжиті заходи примусового забезпечення виконання рішення щодо банку);

– за пунктом 1 частини шостої обмеження, встановлене пунктом 1 частини п'ятої цієї статті, не поширюється на зобов'язання банку щодо виплати коштів за вкладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників. Зазначені виплати здійснюються в межах суми відшкодування, що гарантується Фондом гарантування вкладів фізичних осіб, в національній валюті України; вклади в іноземній валюті перераховуються в національну валюту України за офіційним курсом гривні, встановленим Національним банком України до іноземних валют на день початку процедури виведення цим фондом банку з ринку та здійснення тимчасової адміністрації відповідно до статті 36.

Статтею 52 Закону визначено черговість та порядок задоволення вимог до банку, оплата витрат та здійснення платежів.

Автор клопотання вважає, що положення пунктів 1, 2 частини п'ятої, пункту 1 частини шостої статті 36, статті 52 Закону „позбавляють вкладника банку власності отримувати грошові кошти по закінченим депозитним договорам в період діяльності банку по ліцензії, яка ще не відкликана Національним Банком України“.

Обґрунтовуючи свої твердження, Пужець Л.С. цитує положення статті 41 Конституції України, Закону, посилається на Рішення Конституційного Суду України від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99, а також на судові рішення у своїй справі, а саме рішення Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська від 17 листопада 2017 року, постанову апеляційного суду Дніпропетровської області від 10 травня 2018 року, постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 15 травня 2019 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання просить перевірити на відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, положення пункту 1 частини шостої статті 36, частин першої, другої, третьої, п'ятої статті 52 Закону, однак у постанові Верховного Суду від 15 травня 2019 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Пужця Л.С., вказані положення Закону не застосовувались. Отже, у конституційній скарзі в цій

частині не дотримано вимог, передбачених частиною першою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, стверджуючи про невідповідність Конституції України положень пунктів 1, 2 частини п'ятої статті 36, частини четвертої статті 52 Закону, фактично висловлює незгоду з існуючим законодавчим урегулюванням та з остаточним судовим рішенням у його справі, а також цитує окремі норми Конституції України та Закону, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Пужець Л.С. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пужця Леоніда Семеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 1, 2 частини п'ятої, пункту 1 частини шостої статті 36, статті 52 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**